

Arrest

nr. 244 747 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. FONTIGNIE
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie waarbij de termijn voor overdracht wordt verlengd tot achttien maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat I. FONTIGNIE verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in 1987 geboren te zijn in Libië en de Libische nationaliteit te bezitten.

Op 26 april 2018 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22 mei 2018 hoorde de gemachtigde verzoeker in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 9 juli 2018 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse instanties.

Op 10 juli 2018 brachten de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten op de hoogte van het feit dat ondertussen het verzoek niet binnen de vereiste termijn werd beantwoord zodat er sprake is van een stilzwijgend akkoord.

Op 22 oktober 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 22 november 2018 richtte de gemachtigde een schrijven aan Italië waarin hij de Italiaanse autoriteiten informeert over het feit dat verzoeker is ondergedoken en verzocht hij de termijn overeenkomstig artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening te verlengen tot 18 maanden.

Dit schrijven luidt als volgt:

“Transfer in accordance with Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013

*Surname, forename: A.-Z. Y. A. M.
Date and place of birth : [...]1987 T.
Nationality: LYBIAN*

Dear Colleague,

Following your acceptance to take back / take charge of the above-named person (TACIT AGREEMENT) I have to inform you that his transfer has to be postponed. According to our information, he has absconded. Please extend the time limit to 18 months, according to art. 29.2 of the Regulation”

Bij arrest nr. 222 794 van 18 juni 2019 verwierp de Raad het beroep tegen het overdrachtsbesluit. In dit arrest behandelde de Raad incidenteel, in het kader van de ontvankelijkheid, de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn alvorens over te gaan tot de behandeling ten gronde. Hieromtrent heeft een tegensprekelijk debat plaats gevonden op zitting van 9 mei 2019 in het kader van het beroep tegen het overdrachtsbesluit.

Op 26 juni 2019 diende verzoeker alsnog een beroep in tegen de verlengingsbeslissing van de overdrachtstermijn. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van het beroep

Verzoeker stelt in het verzoekschrift onder “*objet du recours*” de beslissing tot verlenging van de termijn voor de “Dublinoverdracht” aan te vechten. Onder “*exposé des faits pertinents*” citeert verzoeker het voormeld schrijven van de gemachtigde gericht aan de Italiaanse bevoegde autoriteiten van 22 november 2018 en stelt hij “*il s’agit de l’acte présentement querellé*”.

In de verweernota omschrijft verweerder als voorwerp van het beroep de beslissing van 22 november 2018 waarbij de overdrachtstermijn verlengd wordt tot 18 maanden.

Gelet op de relevante bepalingen van de Dublin III-verordening en zijn uitvoeringsverordening, kan het door verzoeker geciteerde schrijven van 22 november 2018 niet de bestreden beslissing uitmaken.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om

de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. (...)

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt:

“De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III-verordening). Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening). De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

Hieruit blijkt dat het de verzoekende lidstaat is die beslist dat de normale termijn van overdracht van zes maanden moet worden verlengd tot achttien maanden wegens het onderduiken van de betrokken verzoeker. Deze grond voor de verlenging van de termijn voor overdracht naar achttien maanden moet dan, binnen de normale termijn van zes maanden, aan de verantwoordelijke lidstaat ter kennis worden gebracht.

Toegepast op het voorliggende geval, betekent dit dat de kennisgeving aan de Italiaanse Dublin Unit van het feit dat de overdracht moet worden uitgesteld omdat verzoeker is ondergedoken zodat met toepassing van artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening de termijn kan worden verlengd naar achttien maanden, enkel de loutere mededeling vormt, die is voorgeschreven door artikel 9, eerste en tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014.

Aan deze mededeling ligt echter wel noodzakelijkerwijze een beslissing ten grondslag om toepassing te maken van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening voorziene uitzondering om de normale termijn van overdracht van zes maanden te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van verzoeker.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en het doel dat de verzoeker met zijn beroep nastreeft, blijkt dan ook dat niet de brief van 22 november 2018 gericht aan de Italiaanse Dublin Unit de bestreden beslissing vormt, maar wel de daaraan noodzakelijk ten grondslag liggende, ongeschreven en impliciete beslissing om de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) met toepassing van artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening, te verlengen tot achttien maanden wegens het voorgehouden onderduiken van verzoeker (zie RvV VK 8 mei 2018, nr. 203 684 en RvV VK 8 mei 2018, nr. 203 685).

Ook tegen een ongeschreven of impliciete beslissing, die duidelijk blijkt uit de voorliggende feitelijke gegevens, kan bij de Raad een beroep worden ingesteld (cf. RvS 14 maart 2016, nr. 234.120; RvS 23 december 2010, nr. 210.103; RvS 12 januari 2009, nr. 189.379).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Aanvechtbare rechtshandeling

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep omdat de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn een loutere uitvoeringsmaatregel zou zijn van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Met verwijzing naar oude rechtspraak van de Raad en naar het arrest Petrosian van het Hof van Justitie verdedigt verweerder dat de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn zelf geen rechtsgevolgen zou creëren. Bijgevolg zou de bestreden beslissing geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling zijn. Volgens artikel 27 van de Dublin III-verordening zou er enkel een rechtsmiddel openstaan tegen een overdrachtsbesluit zelf, maar niet tegen de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Een aanvechtbare rechtshandeling is een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat de beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen, duidelijk verhindert dat rechtsgevolgen ontstaan. De verlenging van de termijn vloeit voort uit een discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, nu hij niet gebonden is die beslissing te nemen en nu de verlenging steunt op de interpretatie van de situatie of er al dan niet sprake is van onderduiken in hoofde van verzoeker.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn heeft aldus rechtstreekse invloed op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat. Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald

in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, *“tegelijktijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”* Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, *Petrosian*, C-19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, punten 56-57). Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het regelen van de overdracht louter betrekking heeft op een afspraak tussen lidstaten onderling.

Het is eveneens evident dat een verzoeker door een verlenging van de termijn een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet de gemachtigde immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, *“onverwijld”* aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Het Hof van Justitie concludeerde in het voormelde arrest *Shiri* in Grote Kamer dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken. Dit standpunt werd nadien door het Hof van Justitie opnieuw bevestigd in Grote kamer in het arrest *Jawo t. Duitsland* van 19 maart 2019, C-163/17 (punten 66 - 68).

Bijgevolg kan verweerder niet worden gevolgd dat het effectief rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 27 van de Dublin III-verordening volgens de wil van de Europese wetgever enkel betrekking heeft op het overdrachtsbesluit zelf en dat de uitvoering van de overdracht wordt overgelaten aan de lidstaten en de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn niet aanvechtbaar zou zijn. Ook al wordt in artikel 27 enkel het woord *“overdrachtsbesluit”* vermeld, dan nog heeft het Hof reeds meermaals bevestigd dat de omvang van het rechtsmiddel dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aanwenden tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit, nader omlind is in overweging 19 van de verordening. Het Hof stelt dat in die overweging er wordt op gewezen dat, teneinde de naleving van het internationale recht te waarborgen, het bij de verordening ingestelde daadwerkelijke rechtsmiddel tegen overdrachtsbesluiten zowel betrekking moet hebben op (1) de toepassing van de verordening als op (2) de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat waaraan de verzoeker wordt overgedragen (HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, punten 38-40; HvJ 7 juni 2016, *George Karim t. Migrationsverket*, C-155/15, punt 22; HvJ 26 juli 2017, *Mengesteab*, C-670/16, punt 43; HvJ 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16, punt 37).

Het Hof verduidelijkt het belang van overweging 19 onder meer in punt 40 van het arrest *Ghezelbash* en stipt aan dat hoewel de tweede in die overweging genoemde toetsing uitsluitend verwijst naar het onderzoek van de situatie in de lidstaat waaraan de asielzoeker wordt overgedragen en er met name toe strekt zich ervan te vergewissen dat de overdracht van deze asielzoeker niet onmogelijk is om een van de in artikel 3, lid 2 van deze verordening genoemde redenen, de eerste in die overweging genoemde toetsing meer in het algemeen toeziet op het onderzoek of die verordening juist is toegepast.

Verder kant het Hof zich in punt 53 van het arrest *Ghezelbash* duidelijk tegen een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27 van de Dublin III-verordening bedoelde rechtsmiddel *“doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen.”*

Uit de rechtspraak van het Hof volgt bijgevolg dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III-verordening betrekking moet hebben op de eerbiediging van de procedurele waarborgen die in de verordening zijn vervat (o.m. HvJ 26 juli 2017, *Mengesteab*, C-670/16, punten 44-48; HvJ 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16, punt 38).

Om deze redenen neemt de Raad dan ook aan dat de thans bestreden beslissing een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is (RvV VK 8 mei 2018, nrs 203 684 en 203 685).

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Ontvankelijkheid ratione temporis

De Raad wijst er ter zitting op dat de voormelde impliciete beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn reeds op zitting van 9 mei 2019 aan de raadvrouw van verzoeker werd ter kennis gebracht. Hij werpt ter zitting dan ook ambtshalve de exceptie van onontvankelijkheid op omwille van het laattijdig karakter van het beroep, nu dit werd ingediend op 26 juni 2019.

Er blijkt immers uit het arrest nr. 222 794 van 18 juni 2019 dat de thans bestreden beslissing ter zitting van 9 mei 2019 aan de raadvrouw van verzoeker is ter kennis gebracht en dat de vraag naar de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn reeds aan een tegensprekelijk debat werd onderworpen in het kader van de ontvankelijkheid.

De Raad heeft dienaangaande in dit arrest als volgt geoordeeld:

“De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Italiaanse autoriteiten niet binnen de termijn hebben geantwoord op het overnameverzoek van België van 9 juli 2018. Hierdoor werden zij op stilzwijgende manier verantwoordelijk na het verstrijken van de termijn van twee maanden zoals bepaald in artikel 22 juncto artikel 42 van de Dublin III-verordening op 10 september 2018.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening bepaalt: [...].

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder: [...]

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 11 maart 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Italië op 22 november 2018 een schrijven heeft gericht waarin hij de Italiaanse instanties meedeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn. Of verzoeker kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

Zoals blijkt uit het arrest Jawo, bestaat een weerlegbaar vermoeden dat indien verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten, zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, hij in principe als ondergedoken mag worden beschouwd.

Het arrest Jawo voorziet evenwel een aantal belangrijke nuances op dit vermoeden van onderduiken, met name dat de verzoeker moet geïnformeerd worden over de verplichting de instanties op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dat de betrokken verzoeker de mogelijkheid behoudt om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij de mogelijkheid behoudt aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Hierop gaat de raadvrouw evenwel in het geheel niet in ter zitting. Zij stelt wel dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken een aangetekend schrijven heeft gericht op 17 april 2019 waarin een verklaring van wijziging van woonplaats wordt bekend gemaakt. De Wnd. Voorzitter wijst er evenwel op dat de gemachtigde reeds voor 11 maart 2019 ertoe gehouden was de Italiaanse autoriteiten in te lichten over een verlenging van de termijn omwille van onderduiken. Zij hebben dit ook tijdig op 22 november 2018 gedaan. Het feit dat de raadvrouw na het verstrijken van de maximale termijn voor overdracht, zijnde pas op 17 april 2019, aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt waar hij zich bevond is bijgevolg laattijdig. Het laattijdig kenbaar maken van deze woonstkeuze heeft de gemachtigde niet de praktische mogelijkheid geboden om aan zijn verplichting te voldoen verzoeker binnen de termijn van zes maanden na het akkoord aan Italië over te dragen. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij niet de bedoeling heeft gehad zich aan de autoriteiten te onttrekken.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn (HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, § 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, § 52). Verzoeker behoudt aldus zijn belang bij onderhavig beroep.” Er blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend bij de Raad van State tegen dit arrest.

Er blijkt evenmin dat de raadsvrouw van verzoeker op de zitting van 9 mei 2019 de wens heeft geuit om de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn nog afzonderlijk aan te vechten in een nieuw beroep. Het incidenteel behandelen van de rechtsvraag is een mogelijkheid die niet strijdig is met de rechten van verdediging (zie HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, punt 69 en HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C-21/16, punt 46).

Indien verzoeker alsnog wenste de verlengingsbeslissing bij afzonderlijk beroep aan te vechten, dan had hij daarvoor conform artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet een beroepstermijn van dertig dagen. Deze termijn verstreek evenwel op 11 juni 2019. Thans blijkt dat het beroep pas is ingediend op 26 juni 2019, bijgevolg is het huidige beroep laattijdig en onontvankelijk.

Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat er vermoedelijk een andere advocaat optrad inzake het beroep tegen het overdrachtsbesluit en zij vermoedt dat de actuele dominus litis er niet van op de hoogte was dat de thans bestreden beslissing reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een tegensprekelijk debat waarover reeds uitspraak is gedaan door de Raad. Wat betreft de laattijdigheid van het huidige beroep gedraagt zij zich naar de wijsheid van de Raad.

Verweerder sluit zich ter zitting aan bij de laattijdigheid van het beroep en wijst op het gewijsde van het arrest nr. 222 794 van 18 juni 2019.

Met het zich gedragen naar de wijsheid van de Raad, heeft de raadsvrouw van verzoeker niet aangetoond dat het beroep tijdig werd ingediend.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES